

Η αγία εφεύρεση των μυστηρίων



Στη διαδικασία του σχηματισμού χριστιανικού ποιμνίου εντάσσονται τα εκκλησιαστικά μυστήρια. Η λέξη «μυστήριο», έχει πολλαπλές ερμηνείες και σημασίες· σημαίνει απόκρυφη διδασκαλία, ιεροτελεστία, μυστικό ή και ακόμη κάτι το ανεξήγητο. Όλα αυτά καλύπτουν τις σημασίες που δίνει ο Χριστιανισμός. Ας εξετάσουμε με την σειρά τα πράγματα.

«Τα μυστήρια εισίν τελεταί αισθητικοί, δι' ων αοράτως και μυστικώς, ενεργείται διά της χάριτος και επιφοιτήσεως του Αγίου Πνεύματος, η του ανθρώπου σωτηρία και υιοθεσία... Τα μυστήρια εισί κατ' ουσίαν πράξεις ιεραί μεταδοτικοί χάριτος και αγιασμού και σύμβολα των θείων επαγγελιών» (Άγιος Νεκτάριος σ. 47-48).

Κατ' αυτή την άποψη, το μυστήριο εισάγει τον πιστό στο βασίλειο του Θεού. Η απορία είναι, αν δεν εισαγόταν που θα έμενε, σε ποιό βασίλειο, του Σατανά; Μήπως όσοι δεν ακολουθούν τα μυστήρια είναι καταδικασμένοι; Από ποιόν και γιατί εν τοιαύτη περιπτώσει;

Όπως διαφαίνεται από τον ανωτέρω ορισμό του Αγίου Νεκταρίου, τα μυστήρια προϋπέθεταν δύο πράγματα, έναν άνθρωπο αμαρτωλό που έπρεπε να σωθεί, και ένα Άγιο Πνεύμα που караδοκεί να τον σώσει. Αν αφαιρέσεις αυτές τις δύο υποθέσεις, τότε δεν χρειάζονται μυστήρια. Ποιός όμως καθόρισε ότι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί και χρειάζονται υιοθεσία από τον Γιαχβέ σωτήρα; Ασφαλώς οι χριστοπατέρες. Δημιούργησαν πρώτα τον Θεό κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους, κατόπιν το Άγιο Πνεύμα που έχει την χάρη και την διάθεση να υιοθετεί ανθρώπους, και τέλος ταπεινά και αμαρτωλά ανθρωπάκια, τα οποία, πάση θυσία, πρέπει να σωθούν από τις αμαρτίες που οι άλλοι όρισαν. Βεβαίως υπάρχει μια αξιοθαύμαστη συνοχή και αλληλουχία, και σ' αυτό είναι όντως νοήμονες οι χριστοπατέρες. Γιατί, πώς θα υπήρχε υιοθεσία του πιστού αν δεν υπήρχε το Άγιο Πνεύμα; Πώς θα υπήρχε σωτηρία αν οι άνθρωποι δεν θεωρούντο αμαρτωλοί, αν δεν είχαν το προπατορικό αμάρτημα; Όλα αυτά έπρεπε να συνυπάρχουν, γιατί αλλιώς σπάζει η αλυσίδα και η λογική .

Λέγεται ότι ο κατασκευασθείς θεάνθρωπος «παρέδωσε» επτά μυστήρια: Το βάπτισμα, το χρίσμα, την ευχαριστία, την ιερωσύνη, τη μετάνοια, τον γάμο και το ευχέλαιο. Πότε όμως έγινε η πράξη της παραδόσεως και πότε έγιναν αποδεκτά αυτά σαν ενιαίο δόγμα;

Επί πολλούς αιώνες, δεν είχε κατασταλάξει η ποιμαντορία ποια τέλος πάντων ήταν μυστήρια και ποια όχι. Ο Μέγας Βασίλειος ονομάζει μυστήρια, *«πάσας τας εκ της αποστολικής παραδόσεως εγγράφους, ή αγράφως παραδοθείσας ιεράς συνήθειας και έθιμα, άτινα η Εκκλησία εν μυστηρίω παρεδέξατο»*. Ο Βασίλειος θεωρεί μυστήρια όλες τις ιεροτελεστίες και λειτουργικές παραδόσεις, οι οποίες δεν υπήρχαν εξ αρχής, αλλά γεννήθηκαν συν τω χρόνω και με το πέρασμα των αιώνων. Άρα τα συμβόλαια του Σωτήρος δεν ήταν τόσο καθαρά για τα επτά μυστήρια εξ αρχής, ώστε κάθε αυτοσχέδια τελετουργία των παπάδων ονομαζόταν μυστήριο. Αυτό δεν ήταν βέβαια παράξενο, αφού σαν υιοθετημένοι του Θεού και εμπλουτισμένοι από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, είχαν αντιπροσωπευτικό δικαίωμα να ονομάζουν μυστήριο κάθε φαντασία, αυθαιρεσία και ευρεσιτεχνία κινήσεων και πράξεων. Και φυσικά το Άγιο Πνεύμα δεν θα είχε αντίρρηση, αφού και αυτό ήταν δικό τους δημιούργημα.

Με την πάροδο όμως πολλών αιώνων, σκέφτηκαν τελικώς να βάλουν κάποια τάξη. Επικαλέστηκαν, ως συνηθίζουν, την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ουδέποτε τους χαλάει τη διάθεση, και συνήλθαν σε μια τοπική σύνοδο στα Ιεροσόλυμα το 1672, επί πατριάρχου Δοσιθέου. Εκεί ανακηρύσσονται επτά μυστήρια ως *«παρά του ιερού Ευαγγελίου νομοθετούμενα και συναγόμενα. Εξ εκείνου δε του χρόνου κατέστη κοινή εν τη ημετέρα ορθοδόξω Εκκλησία η διδασκαλία αύτη»* (Νεκτάριος, «Ποιμαντική», σ. 51). Συνεπώς ο Κύριος καθυστέρησε 1672 χρόνια για να κάνει τα τελικά συμβόλαια και να καθορίσει ποια είναι τα ιερά μυστήρια. Αλλά επειδή ο Κύριος ιδέα δεν έχει περί αυτών, η ιερή ποιμαντορία τα καθιέρωσε στο όνομα του Χριστού, λόγω αντιπροσωπείας. Η ιερή ποιμαντορία βγαίνει κάθε τόσο και λέει, ότι έτσι θέλει ο Κύριος, όπως η χήρα του άρρωστου Μάο Τσε Τουνγκ εξερχόταν από τον κοιτώνα του και απήγγελε τις θελήσεις του.

Μυστήρια, ονομάζονται επίσης από την ποιμαντορία όλες οι μυστηριώδεις και παράλογες πράξεις. *«Μυστήρια Θεού εισί και εμπνεύσεις και αι προφητεΐαι και αποκαλύψεις και των νεκρών αναστάσεις και άπαντα τα εν τη Παλαιά και Καινή Διαθήκη μυστικό χαρακτήρα φέροντα και θείας ενεργείας μαρτυρούντα»* (Νεκτάριος σ. 49). Όλοι οι χριστιανικοί παραλογισμοί, που υποβιβάζουν την

έλλογη οντότητα και προσωπικότητα, όπως οι νεκραναστάσεις, χαρακτηρίζονται μυστήρια. Δηλαδή, η λέξη «μυστήριο» εδώ χρησιμοποιείται, ως είναι κατανοητό, για να ξεφεύγουν οι ποιμένες από τη λογική των ανθρώπων, διότι ό,τι πιο παράλογο και αφύσικο εξηγείται με τη λέξη «μυστήριο». Πώς; Απλώς βαπτίζεται σαν μυστήριο που ξεπερνά τα όρια του πεπερασμένου ανθρωπίνου νου, όπως λέγεται, κι εκεί θαυμάσια τελειώνει η αναζήτηση και συζήτηση.

Θέλεις, να χαζέψεις ένα ποίμνιο που σε πιστεύει; Διηγήσου ό,τι πιο αφύσικο και παράδοξο, ονόμασέ το «μυστήριο» και θα γίνεις άγιος και σοφός. Αυτή η τακτική έχει αποδειχθεί πολύ αποτελεσματική. Αν ρωτήσεις κάποιο χριστοπατέρα, πως είναι δυνατόν να μοιράζεται ο Θεός στα τρία και να σχηματίζεται η περίφημη Αγία Τριάδα, σου απαντά ότι πράγματι είναι μυστήριο, διότι άγνωστες και συνεπώς μυστήριο είναι οι βουλές και πράξεις του Κυρίου. Κατ' αυτόν τον τρόπο, εξέρχεται νικητής, χωρίς καν να πει τίποτα, και το ποίμνιο ευχαριστιέται από την εξήγηση, γιατί ποιός χριστιανός μπορεί να τα βάλει με τον Γιαχβέ ή τον Χριστό, να γίνει θεομάχος; Μόνο οι Έλληνες έστηναν τους θεούς στον τοίχο και τους πολιορκούσαν με την οξύνοιά τους και την λογική τους. Γιατί ο Έλληνας δεν ικανοποιούταν με την σφραγίδα του μυστηρίου, δηλαδή του απορρήτου και πάντοτε ο ίδιος έψαχνε τον λόγο των πραγμάτων, ακόμη και των θεών. Όταν οι Έλληνες έχασαν την ταυτότητά τους και μετατράπηκαν σε Ρωμιούς και ποίμνια, έχασαν την ψυχική ρώμη να πολεμούν τους θεούς και υποτάχτηκαν σαν δούλοι του Γιαχβέ, αφού πρώτα τον παραδέχθηκαν ως αδυσώπητο, οργισμένο, δεσπότη και αφέντη.

Θ' αναφερθεί ένα εκ των επτά μυστήρια, το βάπτισμα, το οποίο θεωρείται πολύ σπουδαίο, αλλά και έχει μεγάλη κοινωνική σημασία. Στους τύπους του βαπτίσματος υπάγεται η περιτομή, η «προβατική» κολυμβήθρα και η βάπτισμα εντός του ύδατος, ακολουθεί δε το μυστήριο του χρίσματος. Την περιτομή, μια καθαρά ιουδαϊκή παράδοση, την ακολούθησαν οι πρώτοι χριστιανοί που ήταν φυσικά Εβραίοι. Όπως αναφέρεται στις «Πράξεις» των Αποστόλων, ο Παύλος ο ίδιος, ένας καλός χειρουργός της μεμβράνης όντως, περιέτεμνε τον Τιμόθεο, για να μπορεί να μπαίνει στις εβραϊκές συναγωγές, γιατί φαίνεται πως γινόταν έλεγχος στο πέος και αυτό ήταν απόδειξη Ιουδαϊσμού. Ο Παύλος θεωρούσε την περιτομή μάλιστα, απαλλαγή των αμαρτιών της σάρκας και λέγει, «αυτός εστίν η κεφαλή πάσης αρχής και εξουσίας, εν ω και περιτιμήθητε περιτομή αχειροποιήτω, εν τη απεκδύσει του σώματος των αμαρτιών της σαρκός, εν τη περιτομή του Χριστού» («Προς Κολοσσαείς», 2: 9-11). Την ίδια άποψη εκθέτει ο Ιωάννης

Χρυσόστομος στον λόγο του «Περιτομή του Χριστού». Θεωρεί ότι δεν κάνουν την περιτομή τα χέρια, αλλά το Άγιο Πνεύμα, το οποίο δεν τέμνει μέρος ανθρώπου, αλλά όλον τον άνθρωπο πνευματικώς. Κατ' αυτόν τον τρόπο, αποβάλλονται τα αμαρτήματα. Θ' αναρωτιέται κάποιος βέβαια, ποια αμαρτήματα έχουν τα παιδιά. Ασφαλώς το μεγάλο εύρημα, το προπατορικό. Επίσης ο μέγας Αθανάσιος, στον λόγο «Περί περιτομής», λέει «*τύπος ην η περιτομή του βαπτίσματος*». Όλοι οι πρώιμοι χριστοπατέρες Εβραίοι έδωσαν βέβαια μεγάλη σημασία στην περιτομή, σαν τρόπο καθάρσεως και υποτάξεως των ανθρώπων στον Γιαχβέ. Πώς άραγε δεν σοφίστηκαν να περιτέμνουν την κλειτορίδα των γυναικών, όπως ακόμη συμβαίνει στο Σουδάν και αλλαχού; Ίσως επειδή οι γυναίκες ήταν υποταγμένες ούτως ή άλλως.

Όταν όμως εισήλθαν στον Χριστιανισμό τα άλλα έθνη, δεν δέχτηκαν την περιτομή και ο θεσμός έμεινε τυπικός. Εξακολουθεί να παραμένει ως τύπος του «ιερού» βαπτίσματος και διά συμβολικών κινήσεων ασκείται πνευματική πλέον περιτομή. Συμβολικά αποβάλλεται κάθε άλλη αντίληψη, κάθε άλλη δοξασία, κάθε άλλη πίστη και αφοσιώνεται ο πιστός στον «μοναδικό και αληθινό Θεό». Γι' αυτό, έχει τεράστια σημασία για την ποιμνιοποίηση των ανθρώπων, αν και αυτοί δεν το καταλαβαίνουν αμέσως. Το νόημα είναι να αποβάλλουν τα παιδιά την προσωπικότητά τους, να μετατραπούν σε δούλους του Θεού, και ασυνειδήτως αυτό επιτυγχάνεται.

Δεύτερος τύπος είναι η «*προβατική κολυμβήθρα κατά τον "θείον" Χρυσόστομον*» (Νεκτάριος σ. 57), η οποία περιέχει «αγιασμένο» ύδωρ. Βέβαια, δεν είναι τυχαίο που η κολυμβήθρα ονομάζεται προβατική. Έχει και την σημασία του προβάτου, αφού ο πιστός θεωρείται ένα πρόβατο. Μέσα στο βάπτισμα υποτίθεται ότι καθαρίζονται οι αμαρτίες, που φέρει εκ γενετής, ή κατόπιν απέκτησε ο πιστός. Αλλά η βάπτισμα στο νερό έχει παλιά καταγωγή στην ιουδαϊκή παράδοση. Συμβολίζει την διάβαση της Ερυθράς θαλάσσης, «*διότι διελθόντες δι' αυτής οι Ισραηλίται του θανάτου και της δουλείας του Φαραώ ελυτρώθησαν*» (Νεκτάριος σ. 57). Γι' αυτό το γεγονός ο Παύλος λέει, «*πάντες υπό την νεφέλην ήσαν και πάντες διά της θαλάσσης διήλθον, και πάντες εις τον Μωυσήν εβαπτίσαντο εν νεφέλη και εν θαλάσση*» («Προς Κορινθίους Α'», 10: 1-2). Αυτή την ιστορική παράδοση φαίνεται να ακολουθήσε ο Ιωάννης Βαπτιστής, και αυτή δέχτηκαν οι Έλληνες για να ενταχθούν στον οίκο Ισραήλ και δοξάζουν τον Κύριο για την λύτρωση του περιούσιου λαού. Το ποίμνιο δε, χαίρεται και ευφραίνεται από την παράδοση, την οποία θεωρεί δική του πλέον, ενώ δεν γνωρίζει ποιες αναφορές

έχει. Χωρίς να το καταλαβαίνει, ξαναθυμάται την ιουδαϊκή ιστορία και εξιουδαίζεται. Εκεί γίνεται δούλος του πνευματικού Ισραήλ, γίνεται ιουδύλος.

Τέλος, μαζί με το βάπτισμα τελείται και το μυστήριο του χρίσματος, *«δι' ου ο χρισμένος τω Αγίω Μύρω λαμβάνει την σφραγίδα της υιοθεσίας και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος»* (Νεκτάριος σ. 57). Λέγεται ότι παρεδόθη από τους αποστόλους και ετελείτο διά της εναποθέσεως της χειρός επί της κεφαλής του βαπτιζομένου και επερχόταν η χάρη του Αγίου Πνεύματος. Αργότερα αντικαταστάθηκε από ένα περισσότερο ιουδαϊκό εύρημα, το Άγιο Μύρο. Για ποιόν λόγο χρειάζεται το Μύρο; Διότι *«αναδείκνυται νοσημάτων αλεξιτήριο, πλημμελημάτων καθαρτήριο και δαιμόνων φυγαδευτήριο»* (Το Άγιον Μύρον εν τη Ορθοδόξω Ανατολική Εκκλησία). Είναι δηλαδή όπλο κατά του Σατανά. Οι θαυμάσιοι κατασκευαστές της απάτης εφεύραν τον Σατανά και κατόπιν τα όπλα εναντίον του, με την διαφορά ότι τα όπλα πουλιούνται από την ποιμαντορία, ενώ ο Σατανάς είναι άρατος. Έτσι κάνουν το ποίμνιο να πιστεύει την ύπαρξη του τρομερού αυτού κακού όντος, που συνεχώς караδοκεί να αρπάξει την ψυχή του ανθρώπου. Αλλά ευτυχώς έδωσαν την λύση και την λύτρωση από τα απαίσια νύχια του.

Για να σωθείς λοιπόν πρέπει να χριστείς, γιατί έτσι γίνεσαι αλεξίσφαιρος. Κατ' αυτόν όμως τον «ιερό» τρόπο επέρχεται και η αποβλάκωση των ανθρώπων.

Πώς προέκυψε το Άγιο Μύρο, αφού όλα έχουν νόημα και σημασία; Το Άγιο Μύρο πρωτοπαρουσιάζεται στην Παλαιά Διαθήκη, *«όπερ ο Μωυσής πρώτος παρά Θεού κελεύσας εποίησε διά την των αρχιερέων και ιερέων χρίσιν»* (Νεκτάριος σ. 62). Λένε πως την «αγία συνταγή» κατείχε μόνο ο Μωυσής, γιατί την παρέλαβε από τον Θεό στο Σινά. Ξεχνούν όμως ότι ο Μωυσής μεγάλωσε μέσα στα αρώματα και μύρα των Φαραώ και από εκεί έκλεψε πολλά. Η συνταγή πέρασε στο ιερατείο και, σαν «γνήσιος» συνεχιστής του ιουδαϊκού ιερατείου, την κατέχει σήμερα το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, που κατασκευάζει μια ορισμένη ποσότητα κατά τακτά διαστήματα και πουλάει στις Εκκλησίες. Την παράδοση του Μωυσή να χρίζει τους ιερείς του, δηλαδή τους επιτελείς του και τον αρχιερέα στρατηγό Ααρών, συνεχίζουν οι χριστοπατέρες να χρίζουν τα Ελληνόπουλα, προς ανάμνηση εκείνης της εκστρατείας για την από τους Εβραίους κατάληψη της Χαναάν, που κατεχόταν από τους ελληνικής καταγωγής Φιλισταίους. Φαντάσου πόσο άγιο είναι το χρίσμα και πως υποδουλώνεται η εθνική ψυχή των Ρωμιών στον οίκο Ισραήλ.

Σε αμφοτερες τις περιπτώσεις, δηλαδή μυστήριο ως θεία επικοινωνία και

μυστήριο ως απόρρητο και άγνωστο, ο πιστός είναι ποιμνιο. Στη δεύτερη περίπτωση βλακοποιείται και στην πρώτη δουλοποιείται. Το μυστήριο ως άγνωστο και απόρρητο συνοδεύεται με την απαγόρευση της λογικής εξηγήσεως, διότι τότε παρεμβαίνεις στο ιερό σχέδιο και στα χωράφια του Θεού. Δεν έχεις παρά να αποδεχτείς το μυστήριο ως έχει. Αυτό, ως είναι φυσικό, καταρρίπτει κάθε ανθρώπινο λόγο και αποβλακώνει τον άνθρωπο, αφού του αφαιρεί την ικανότητα της σκέψεως. Έτσι όταν κάποιος εισάγεται σε κάποιο μυστήριο, συμβάλλει ασυνειδήτως στη αποβλάκωσή του, όσο και αν αυτό φαίνεται λίγο και ασήμαντο. Μέσα στο ασυνείδητο περνάει η κατάργηση του λόγου, όσο και να νομίζεις ότι έχεις τον έλεγχο και, βαθμιαίως σε κάνει να δέχεσαι την βλακεία και σε άλλους τομείς της ζωής.

Η δουλοποίηση όμως προέρχεται από δύο αιτίες...

Πρώτον, γιατί σε κάθε μυστήριο εισάγεται το ποιμνιο ως δούλος του Θεού. Είτε βάπτισμα, είτε γάμος, είτε θάνατος, δούλος αρχίζεις τη ζωή και δούλος την τελειώνεις. Δεν είναι τυχαία τα λόγια του ποιμένα, «*βαπτίζεται*» ή «*στέφεται ο (η) δούλος του Θεού*», ή «*την ψυχή του κεκοιμημένου δούλου σου σώτερ ανάπαυσον*». Θ' αναρωτιέσαι βέβαια αν ο Θεός έχει ανάγκη από τόσους δούλους, αφού έχει στη διάθεσή του άπειρες στρατιές αγγέλων. Αν τα εκκλησιαστικά έργα είναι θεόπνευστα, τότε ο Θεός έχει πράγματι ανάγκη από πολλούς δούλους, ως ένας αρχιπασάς τους υποτακτικούς του. Αν όμως αυτή η δουλοποίηση είναι εύρημα της ποιμαντορίας, τότε τα έργα τους δεν είναι θεόπνευστα, όπως ισχυρίζονται και βάζουν τον Θεό να απαιτεί δούλους, γιατί αυτοί οι ίδιοι έχουν την ανάγκη δούλων. Σ' αυτή την περίπτωση είναι θεοκάπηλοι, γιατί, υπό το πρόσχημα της θεϊκής θελήσεως, δουλοποιούν τους πιστούς τους. Είναι δε περισσότερο εύλογο να μην ασχολείται ο Θεός ούτε με δούλους, ούτε με δουλεμπόρια, ούτε με ψυχοεμπόρια. Μ' αυτά ασχολούνται οι αντιπρόσωποί του οι ποιμένες, οι οποίοι έχουν κάθε συμφέρον από την πνευματική και υλική υποδούλωση του ποιμνίου.

Η δεύτερη αιτία υποδουλώσεως του ποιμνίου είναι η αφαίρεση της άμεσης επικοινωνίας με τον Θεό. Η καθιέρωση τυπικών των μυστηρίων έχουν ακριβώς αυτό τον θαυμάσιο σκοπό, δηλαδή την περιχαράκωση ή μάντρωμα του ποιμνίου μέσα στον τύπο και στο δόγμα. Μόνο ο χρισμένος χριστοπατέρας έχει δικαίωμα να ασκεί τα τυπικά των μυστηρίων, λόγω της αντιπροσωπείας και των αρχαίων συμβολαίων που έχει με τον Θεό. Είναι δε ύβρις προς τον Θεό αν ένας μη χρισμένος ασκεί μυστήρια, και αυτή μεταφράζεται σε ύβρη κατά της ποιμαντορικής εξουσίας και των επιγείων συμφερόντων της πολύ βαθιάς τσέπης

τους. Γιατί, τα μυστήρια των χριστιανών έχουν καταστεί η πλέον προσοδοφόρα επιχείρηση, μια επιχείρηση χωρίς έξοδα παρά μόνο με έσοδα. Απλώς πουλάνε το χρίσμα τους και τον Θεό. Η θεία επικοινωνία και ο Θεός είναι στην ουσία εμπορεύματα στην υπηρεσία της ποιμαντορίας.

Το ποίμνιο απλώς σκύβει το κεφάλι, γονατίζει και σταυροκοπιέται, ενίοτε αναστενάζει και αναμένει την ευλογία Κυρίου και το έλεος της χάριτος να έλθει και να τον περιλούσει. Ένας Έλληνας πατέρας της αρχαιότητας, αντιθέτως προς τους χριστιανούς, ήταν ο ίδιος ιερέας και ονοματοδοτούσε τα παιδιά του ή μπορούσε να νυμφεύει τον γιο του, χωρίς την παρέμβαση τυπικού και ιερέα. Ο κάθε Έλληνας ήταν ελεύθερος να επικαλείται τους Θεούς της ελευθερίας, όποτε και όπως επιθυμούσε. Στον Χριστιανισμό όμως, έγινε η τυποποίηση της λατρείας, η οποία έφερε ένα πολύ καλοστημένο ιερατείο, που ζει και αναπαράγεται από την τυποποίηση και τα μυστήρια. Το δε ποίμνιο, πνευματικό πρόβατο εισέρχεται και πρόβατο εξέρχεται από το μυστήριο, ακολουθώντας το τυπικό και ευχαριστείται από την ποιμνιοποίησή του, στο όνομα δήθεν της παραδόσεως και των πατρών χριστιανικών θεσμών. Μόνο που η παράδοση αυτή είναι ξενόφερτη και διά της βίας επεβλήθη στη χώρα των Ελλήνων για να την κάνει τελικούς Ρωμανία.

Η βλακοποίηση και δουλοποίηση εκ των μυστηρίων έχει μεγάλες κοινωνικές επεκτάσεις. Ο νέος, εισαγόμενος από πολύ νωρίς στη ζωή του στα χριστιανικά μυστήρια, εισάγεται εντέχνως στη βλακεία και δουλεία, όπως ανωτέρω έχει οριστεί, και αυτή η πνευματική υποβάθμιση περνάει στο ασυνείδητο, χωρίς να έχει επίγνωση της αθλιότητάς του. Τα παιδιά μαθαίνουν ότι ο Θεός και οι πράξεις του είναι μυστήριο, δηλαδή απόρρητα πράγματα και η επικοινωνία με τον Θεό είναι ένα μυστήριο, που γίνεται μέσω ενός ανωτέρου όντος, του θεοαντιπροσώπου. Σ' εκείνη την τρυφερή ηλικία που σχηματίζεται το συναίσθημα, η πνευματική οξυδέρκεια και το ασυνείδητο, γαλουχείται ο άνθρωπος να είναι ποίμνιο για όλη του τη ζωή. Επειδή δε, η χριστιανική πνευματική υποδούλωση ξεπερνά τα όρια του ενός ατόμου, δημιουργείται δια των μυστηρίων μία συλλογική βλακοποίηση και δουλοποίηση, ώστε το συλλογικό ασυνείδητο των Ρωμιών να βλακοκρατείται και δουλοκρατείται, για να μη μπορέσουν ποτέ να γίνουν ελεύθεροι γίγαντες, δηλαδή Έλληνες.

Αυτό το βλακοκρατούμενο συλλογικό ασυνείδητο αποτελεί μεγάλο μέσο αναπαραγωγής της ποιμνιοποίησεως και τροχοπέδη για κάθε κοινωνική αλλαγή έξω από τον «άγιο» χώρο της ποιμαντορίας και των συμφερόντων της. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι για κάποια κοινωνική αλλαγή φέρει αντίρρηση η

ποιμαντορία, σιωπούν και υποχωρούν οι κυβερνήτες. Το ποίμνιο ανήκει πρωτίστως στην ποιμαντορία και ύστερα στον κυβερνήτη, και ο λόγος της ποιμαντορίας περνάει αμέσως στο ποιμνιωμένο και δουλοκρατούμενο ασυνείδητο του ατόμου και του συνόλου. Ο λόγος ποιμένος είναι λόγος Θεού, αλλά όχι οποιουδήποτε Θεού, είναι του οργισμένου και τιμωρού, του Θεού της αγάπης και των βασανισμών. Ποιό θύμα τα βάζει με τον θύτη του και ποιο γαλουχημένο ποίμνιο αντιστέκεται στον αιώνιο ποιμνίτη του; Θα σηκωθεί μέσα από το ασυνείδητό του ο Χριστός και θα τον πνίξει την νύχτα στον ύπνο, όπως ο δράκουλας το ηδονιζόμενο θύμα του.

Πηγή: «Ποίμνιο ή Έλληνας;» (Τρύφων Ολύμπιος, καθηγητής Πανεπιστημίου Στοκχόλμης)